Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίδλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Φεβρουαρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 6

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 39.)

Μετὰ δεκατεσσάρων ἡμερῶν πορείαν ἔφθασαν εἰς τὸν ποταμὸν Ζαμπέζην. Δὲν ἦτο εὔκολος ἡ διάβασις τοῦ πλατέος τούτου ποταμοῦ ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάθους, οἱ βόες δὲν εἰμπόρουν νὰ τὸν περάσουν ἐζευγμένοι εἰς τὰς ἁμάξας, ὡς εἶχε γίνῃ εἰς τὰ ποτάμια τὰ ὁποῖα εἶχον συναντήσῃ καθ' ὁδόν. Ἐδῶ ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ μία μεγάλη σχεδία διὰ νὰ διέλθῃ ὅλη ἡ συνοδία, ἄνθρωποι καὶ ζῷα. Ἀλλ' ὁ κ. Βίμπερ δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ περιέλθῃ εἰς ἀμηχανίαν διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα· ἀμέσως κατέστρωσε τὸ σχέδιον, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του οἱ μαῦροι ἐπεράτωσαν εἰς δύο ἡμέρας τὴν κατασκευὴν τῆς μεγάλης σχεδίας.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν τὴν νύκτα, ἤρχισαν τὴν πρωΐαν τὴν διάβασιν. Ὅλη ἡ ἡμέρα ἐδαπανήθη εἰς αὐτήν· τέλος, ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἐχρύσιζον τὸν ὁρίζοντα, ὁλόκληρος ἡ συνοδία εὑρέθη ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν χώραν τῶν Βατόκων, τὴν ὁποίαν διαρρέει τὸ ποτάμιον «Ρινόκερως»· ἡ χώρα αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν «σφαῖραν τῆς ἐπιρροῆς» ὅπως λέγουν οἱ δημοσιογράφοι, καμμιᾶς εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως, τοῦτο δ' εὐκόλως εἰμπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τις βλέπων τὸν χάρτην τῆς διανομῆς τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν χώραν ταύτην περιτρέχουν νομαδικαὶ φυλαί, τῶν ὁποίων ἡ συνάντησις δὲν εἶνε πάντοτε εὐχάριστος· ἀλλ' αἱ τωριναὶ περιστάσεις τοῦ ταξειδίου διέφερον καθ' ὁλοκληρίαν ἐκείνων, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ νέοι Μασσαὶ εἶχον ἐκτελέσῃ αὐτὸ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Καλῶς ὡπλισμένοι καὶ πολυάριθμοι, ἐφωδιασμένοι μὲ ζῷα πολλὰ καὶ ὑποζύγια τώρα, δὲν ἐφοβοῦντο πλέον τὰς ἀγρίας φυλάς, τὰς ὁποίας ἠψήφησαν ἄλλοτε μόνοι καὶ ἄοπλοι. Καὶ ἂν ποτε συνήντων τοιαύτην τινὰ φυλήν, αὕτη κατάπληκτος ἐκ τῆς πομπῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδευον αἱ «ὠχραὶ μορφαί», ἔφευγεν ἔντρομος, ἢ ἤρχετο καὶ ἐγονυπέτει ἐνώπιόν των, πλήρης σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς.

Ὁδηγὸς ἦτο ὁ Γεράρδος, διότι εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐνθυμῆται τοὺς τόπους τοὺς ὁποίους διῆλθέ ποτε· ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἶχε τόσον πιστὸν μνημονικόν, ὁ καλὸς Γολιὰθ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μόνος τὸν δρόμον· ὁ παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς ἐπείθετο, ὅτι τὸ πιστὸν καὶ νοῆμον ζῷον ἠσθάνετο ὅτι ἐβάδιζον πρὸς ὡρισμένον σκοπόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ἡ Κοραλία ἐβεβαίωνε γελῶσα, ὅτι εἴξευρεν ὅτι μετέβαινον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσωρυχείου, ὅτε δὲ ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν του, ὁ ἐλέφας ἔσειε τὰ ὦτά του, ἐπιδοκιμαστικῶς. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ρυακίου ὅπου ὁ Γεράρδος ἐκινδύνευσε νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα ρινόκερων. Οἱ νεαροὶ ταξειδιῶται διισχυρίζοντο ὅτι ἀνεγνώρισαν καὶ τὴν θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνέβη τοῦτο, ὅτε ἀπροσδόκητος ἔκπληξις ἐκάρφωσεν αὐτοὺς ἀκινήτους εἰς τὴν θέσιν των.

Εἷς τινα καμπὴν τῆς ἀτραποῦ, ἐφάνη εἷς ἄνθρωπος ἀνήκων εἰς τὴν λευκὴν φυλήν, καὶ φορῶν ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ, ὅστις στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ὅπλου του, ἐκράτει τὴν ἄλλην χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἔβλεπεν αὐτοὺς ἐρχομένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, καὶ εὔσαρκος ἀλλ' εὐκίνητος, διότι δι' ἑνὸς πηδήματος διέβη τὸ ρυάκιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅπου ἐσύροντο βραδέως αἱ ἅμαξαι· προχωρήσας δὲ ὁρμεμφύτως πρὸς τὸν κ. Μασσαί, ὡς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὅλης συνοδίας, ἐξέβαλεν εὐγενῶς τὸν πῖλόν του. Τὸ κυνηγετικὸν ὅπλον, ἢ εἰς τὴν ζώνην μάχαιρα, ὁ σάκκος ὁ γεμᾶτος ἀπὸ κυ-

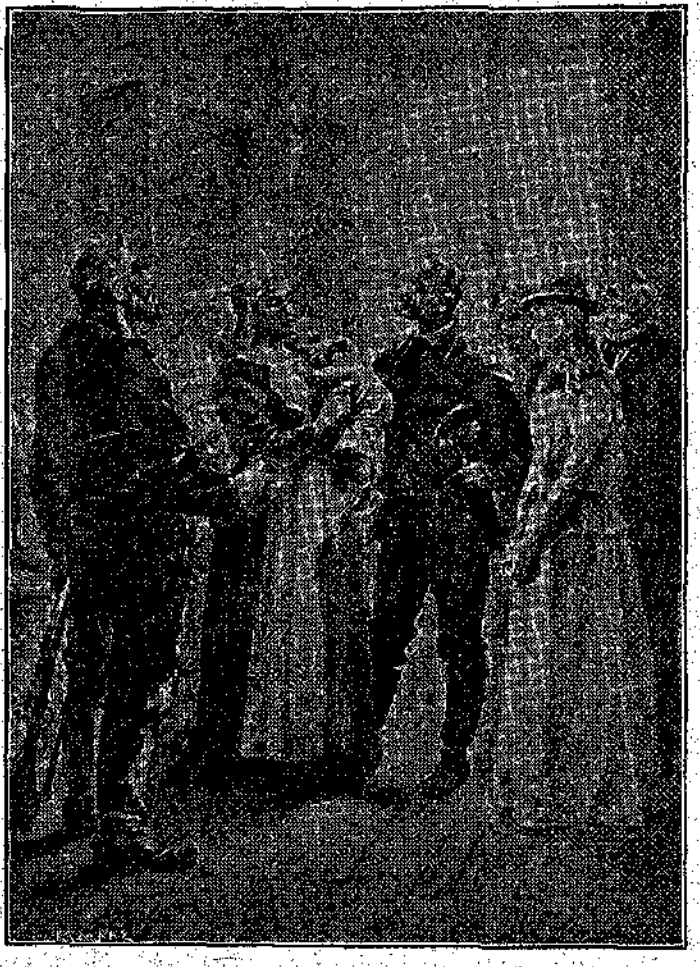

« Κυρὰ Γουδούλη, ὁ κύριος εἶνε ἰατρός. » (Σελ. 47, στήλ. α'.)

νήγιον, τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἄτινα ἀνέβαινον ὑπεράνω τοῦ γόνατος, τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσχισμένα ἐνδύματά του καὶ τὰ πολλὰ ἐμβαλώματα, καὶ ἡ κόνις καὶ ἡ λάσπη ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκαλύπτετο, ὅλα ταῦτα ἐφανέρωνον τὸν ἀκούραστον κυνηγόν, ὁ ὁποῖος ὅταν ὁρμήσῃ εἰς τὰ ἴχνη ἑνὸς θηράματος, περᾷ χειμάρρους καὶ ἀκανθώδεις λόχμας καὶ μόνον ὅταν γίνῃ κύριος αὐτοῦ παύει τὴν καταδίωξιν. Οἱ ὡραῖοι στακτεροὶ ὀφθαλμοί του, οἵτινες εἶχον ὀξὺ τὸ βλέμμα, καὶ αἱ παχεῖαι καὶ ροδοκόκκινοι παρειαί του ἐσχημάτιζον ἰδιότροπον καὶ παράδοξον κρᾶμα πειζότητος καὶ νοημοσύνης ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ταύτης.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ξένος ἐφάνη ἐνώπιον τῆς συνοδίας, ἡ φωνὴ τοῦ Γεράρδου εὐκρινὴς καὶ καθαρὰ ἀντήχησεν ὑποκάτω τῶν μεγάλων δένδρων·

— Τὰ ζῷα ἐκουράσθησαν, εἶπεν· εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμωμεν σταθμὸν ἐδῶ, εἰς τὴν ὀχθην τοῦ ποταμοῦ !...

— Γειά σας ! εἶπεν ἀμέσως διὰ προφορᾶς ξενιζούσης ὁ κυνηγός. Γειά σας καὶ καλῶς ἤλθατε, εἴσθε εἰς φιλικὸν τόπον.

— Καλῶς σας ηὕραμεν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μασσαί· εἶνε ἀνέλπιστος εὐτυχία δι' ἡμᾶς νὰ εὕρωμεν φίλους εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐρημίαν.

— Περισσότερον ἀπὸ φίλους ... συμπατριώτας !

— Εἴσθε Γάλλος ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί μετά τινος ἐκπλήξεως· διότι ἡ προφορὰ καὶ τὸ ὅλον παράστημα τοῦ ἀγνώστου οὐδὲν εἶχον τὸ γαλλικόν.

— Εἶμαι Γάλλος . . . ἂν εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πλέον μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἔζησαν ἀπὸ δύο ἤδη αἰώνων εἰς ξένον ἔδαφος. Σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Β ό ε ρ. ς. Ἐλησμονήσαμεν τὰς τέχνας, τὰ ἤθη, τὴν εὐγένειαν καὶ σχεδὸν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν καταγόμεθα, ἀλλ' ἐνθυμούμεθα πάντοτε ποῖοι εἴμεθα· καὶ ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσωμεν ἕνα συμπατριώτην, ἀνοίγομεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν μας καὶ τὴν θύραν μας ὡς εἰς ἀδελφόν...

Ταῦτα ἐλέχθησαν βραδέως, εἰς γλῶσσαν ἑτερογενῆ, μίγμα ὀλλανδικῆς καὶ παλαιᾶς γαλλικῆς, ἀλλὰ κατκλήπτην εἰς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους διαμονὴ ἓξ μηνῶν εἰς Τράνσβαλ κατέστησεν ὅπως δήποτε γνώστας τῆς γλώσσης τοῦ τόπου.

— Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί τείνας τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Βόερ καὶ σφίγξας θερμῶς τὴν ἰδικήν του. Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε, νὰ συστήσω τὸν ἑαυτόν μου (εἶπε δὲ τὸ ὄνομά του ὅπως καὶ τῶν συνοδοιπόρων του) καὶ κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μας εἰπῆτε καὶ σεῖς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρετε μὲ τόσην εὐλάβειαν.

— Ἀγρίππας Μωβιλαίν... Ἡ μικρὰ Ἀγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ὁ ἐξόριστος πρόγονός μου ἔφερε τὸ 1685 εἰς τὸ Ἀκρωτήριον, λέγει μάλιστα Ἀγρίππας ὁ ἐ Μωβιλαίν· ἀλλ' ὁ τίτλος αὐτὸς τῆς εὐγενείας πολὺ ὀλίγον συμβιβάζεται βέβαια μὲ τὰ βάρβαρα αὐτὰ ἐνδύματα, μὲ τὴν ζωὴν τὴν ὄχι ὀλιγώτερον βάρβαρον καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν μας τὴν ἀκόμη περισσότερον βάρβαρον, εἶπεν ὁ Μωβιλαίν μειδιῶν... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν, κύριε Μασσαί ; Βιάζεσθε νὰ φθάσετε εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου σας ; Σᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμετε ἕνα σταθμόν ; Μία ξεκούρασις θὰ σας ἐφαίνετο ὀχληρά ;

—Ἄ, ὄχι. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας ἀπέχομεν ἐπάνω κάτω δώδεκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου μας· καὶ νομίζω, ὅπως τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱός μου, ὅτι μικρὰ ἀνάπαυσις, κάτω ἀπὸ τὴν παχεῖαν σκιὰν τῶν δένδρων ἐδῶ, εἶνε ἀναγκαιοτάτη καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῷα.

— Τότε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μωβιλαίν μὲ τόνον ἐπίσημον, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρακαλέσω νὰ τιμήσετε τὸ πτωχικόν μας. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ... θὰ σας δεχθῶμεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας... Ἡ κυρὰ Γουδούλη, ἡ γυναῖκά μου, θὰ χαρῇ πολύ, πολύ, ἂν μας τιμήσετε. Θέλετε, κυρίαι καὶ κύριοι νὰ μας κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μοιρασθῆτε μαζί μας τὸ ψ ω μ ὶ καὶ τ ὸ ἀ λ ά τ ι μας;

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί πῶς εἶνε δυνατόν ; Ἰδέτε δὲ πόσοι εἴμεθα. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Μωβιλαίν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὅλοι ἐκ βάθους καρδίας, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ δεχθῶμεν. Ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ὁλόκληρον σύνταγμα !...

Τὸ μέτωπον τοῦ Βόερ συνωφρυώθη ἀπὸ λύπην. Τότε εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ προσῆλθεν ἡ κυρία Μασσαί.

— Ὁ σύζυγός μου ἔχει δίκαιον, κύριε Μωβιλαίν, εἶπε· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν ὅλοι ἐν σώματι τὴν πρόσκλησίν σας. Ἀλλὰ θὰ λυπηθῶμεν πάρα πολὺ νὰ περάσωμεν σιμὰ ἀπὸ ἓν τόσον φιλόξενον σπίτι χωρὶς νὰ ἔμβωμεν εἰς αὐτό· ἐὰν ὁ κ. Μασσαὶ δὲν βλέπῃ καμμίαν δυσκολίαν, προτείνω ὅλη ἡ ἄλλη συνοδία νὰ σταθμεύσῃ ἐδῶ εἰς τὴν δροσερὰν καὶ σκιερὰν ὄχθην, καὶ ὅσους ὁρίσῃ, νὰ σας συνοδεύσουν ἕως τὴν κατοικίαν σας.

Ἡ πρότασις ἔγινεν ἀμέσως δεκτή, μετὰ μικρὰν δὲ συζήτησιν, μικρὸν ἀπόσπασμα ἀποτελούμενον ὑπὸ τοῦ κ. Μασσαί, τοῦ ἰατροῦ Λωμόνδου, τῆς Κοραλίας καὶ τοῦ Γεράρδου, ἠκολούθησε διὰ μέσου τοῦ δάσους τὸν Βόερ, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν τῆς συνοδίας ἡτοιμάσθη νὰ σκηνώσῃ πλησίον τοῦ διαυγοῦς ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὥρμησαν νὰ πίωσι τὰ ζῷα μετὰ μεγάλου θορύβου.

Δύο μόλις χιλιόμετρα ἀπεῖχεν ἡ κατοικία τοῦ Βόερ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν ὁ ἐκ πασσάλων περίβολος, ἡ στέγη τῆς οἰκίας, τὸ μικρὸν προστέγασμα τὸ προεκτεινόμενον ὑπεράνω τῆς θύρας, καθὼς καὶ ἡ καπνοδόχη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο θύσανος καπνοῦ· εὐθὺς ἀμέσως ἐγίνετο καταφανὲς ὅτι ἡ τάξις καὶ ἡ φιλοπονία ἐπεκράτουν ἐκεῖ· ὁ ἐκ πασσάλων φραγμός, ὑψηλὸς καὶ στερεώτατος, ἀπετέλει ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον εἰς τοὺς παντοίους ἐπιδρομεῖς, δίποδας ἢ τετράποδας· ἡ εἴσοδος ἦτο καθαρά, ἀλλ' ἁπλουστάτη καὶ ἄνευ οἱουδήποτε κοσμήματος. Ὁ κῆπος, ἢ ἀκριβέστερον ὁ λαχανόκηπος, εἶχε σχῆμα κανονικοῦ ἀβακίου, ὅπως δὲ ἦτο διηρημένος εἰς πρασιὰς λαχάνων, μαρουλίων καὶ ἄλλων χορταρικῶν ἐν μέσῳ αὐλακίων ῥέοντος νεροῦ, εἶχε βεβαίως μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μιᾶς οἰκοκυρᾶς, ἀλλ' οὐδὲν θέλγητρον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑνὸς καλλιτέχνου.

— Δύο μῆνας μόλις εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωβιλαίν, ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ κήπου· ἡ οἰκογένειά μου εἶνε πολυμελής, καὶ ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ φροντίσωμεν διὰ τὰ χρήσιμα... Ἀγρίππα ! Νέανδρε ! ἐφώναξε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς· ἐλᾶτε νὰ χαιρετίσετε τοὺς ἐπισκέπτας μας!

Δύο νέοι, κύπτοντες μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἀνύψωσαν τὰ ἀπὸ ἱδρῶτα λουσμένον μέτωπόν των· καὶ οἱ δύο εἶχον φυσιογνωμίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ πατρός των, τὸ αὐτὸ ἀθλητικὸν παράστημα καὶ προδιάθεσιν πρὸς μέλλουσαν εὐσαρκίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ πατρός των· ἀφ' οὗ ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς λίσγους των, ἐπροχώρησαν ἄνευ ἀμηχανίας.

— Καλῶς ἤλθατε ! εἶπον μετὰ τόνου σοβαροῦ καὶ ἐπισήμου.

—Νέανδρε, διέταξεν ὁ Βόερ, πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὰς ἀδελφάς σου καὶ τοὺς ἀδελφούς σου· σύ Ἀγρίππα, πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι συμπατριῶται ἐτίμησαν τὸ σπίτι μας.

— Ὥστε, κύριε Μωβιλαίν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἐν ᾧ διήρχετο τὴν θύραν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νέους ἔχετε καὶ ἄλλα παιδιά ;

— Ἔχω δώδεκα, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ ὑπερηφάνως· ὁ Ἀγρίππας εἶνε ὁ πρωτότοκος· εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν. Τὸ ὁλομικρότερον εἶνε δεκαοκτὼ μηνῶν.

— Δώδεκα ! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μασσαί. Πόσας ἀνησυχίας καὶ φροντίδας ἀντιπροσωπεύει αὐτὸς ὁ ἀριθμός ! Ἐγὼ ἔχω τρία μόνον καὶ πόσους κόπους κατεβάλαμεν ἡ μητέρα των κ' ἐγὼ διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωμεν !

— Εἰς τὴν ἔρημον, εἶπε μετ' ἀφελείας ὁ Μωβιλαίν, ὁ βίος δὲν εἶνε τόσον περίπλοκος, καὶ μία πολυμελὴς οἰκογένεια δὲν ἀπαντᾷ τὰς παντοειδεῖς δυσκολίας, τὰς ὁποίας εὑρίσκει εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Τοὐναντίον ! μόλις τὸ παιδὶ μεγαλώσῃ ὀλίγον, γίνεται βοηθός, πολύτιμος σύμμαχος τῆς μικρᾶς ἀποικίας... Ἂν καί, προσέθηκε, συνοφρυωθείς, τὸ μικρὸν μᾶς ἀνησυχεῖ πολύ· εἶνε κάμποσαι ἡμέραι τώρα ποῦ τὸ καϊμένο κυλνεῖ καὶ εἴμεθα τόσον μακρὰν ἀπὸ κάθε βοήθειαν ἰατρικήν...

— Ἰδοὺ ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Μασσαί· ἐπιστήμων λαμπρὸς καὶ ἔμπειρος, καὶ προσέτι ψυχὴ εὐγενής· εἶμαι βεβαιότατος ὅτι θὰ σας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ἀνησυχίαν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας· εἶμαι προθυμότατος νὰ κάμω ὅ,τι εἰμπορῶ ἀπήντησεν ὁ φιλόφρων ἰατρός.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ, τότε λοιπὸν δύο φορὰς «καλῶς ἤλθατε».

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν· ἦτο δὲ αὕτη ἁπλουστάτη καὶ εἶχεν ὄψιν ἀρκετὰ μελαγχολικήν· τετράγωνος τράπεζα ἦτο εἰς τὸ μέσον, πέριξ δὲ αὐτῆς συμμετρικῶς παρατεταγμένα ἦσαν πολλὰ καθίσματα. Εἰς τὸν τοῖχον ἐφαίνοντο διάφορα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐντὸς σοβαρῶν πλαισίων.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ αἴθουσά μας, τὸ ἐ γ τ ε υ κ τ ή ρ ι ὸ ν μας, εἶπεν ὁ Βόερ ὄχι ἄνευ ὑπερηφανείας. Ἡμεῖς συνήθως μένομεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ἡ ὡραία αὐτὴ δεσποινὶς δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ...

— Ὦ, κύριε Μωβιλαίν, εἶπε μετὰ τόνου ἱκετευτικοῦ ἡ Κοραλία, κάμετέ μας, σᾶς παραλῶ, τὴν χάριν νὰ μας δεχθῆτε εἰς τὸ μαγειρεῖον σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστημένοι.

Ἐνῷ ὡμίλει ἡ Κοραλία, ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας ἐφάνη ἡ οἰκοδέσποινα. Ἦτο ὑψηλή, ὡραία καὶ εὔσαρκος γυνή, ἐστολισμένον ἔχουσα τὸ μέτωπον μὲ ὁλλανδικὸν κεκρύφαλον ἐκ πλακῶν λεπτῶς κατειργασμένου χρυσοῦ, ὅστις ἔφθασεν εἰς τὸ μέτωπόν της ἀφ' οὗ ἐστόλισεν ἐπὶ αἰῶνας τὰ μέτωπα γενεῶν ὁλοκλήρων προμητόρων της. Ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της μικρὸν παιδίον· δύο ἄλλα, τριῶν καὶ πέντε ἐτῶν, συνεθλίβοντο πλησίον της, παρατηροῦντα μὲ ἐκπληξιν τοὺς ξένους διὰ τῶν μεγάλων ἀγγελικῶν ὀφθαλμῶν των.

— Κυρὰ Γουδούλη, εἶπεν ὁ Μωβιλαίν, μετὰ τὰς ἀπαιτουμένας συστάσεις, ὁ κύριος εἶνε ἰατρός, καὶ ἔχει τὴν εὐγένειαν ἐν θέλῃ νὰ ἐξετάσῃ τὸ μικρόμας ἄρρωστο . . .

— Ἄ ! κύριε, ὁ Θεὸς σᾶς στέλλει, εἶπε μετὰ θερμότητος ἡ Κυρὰ-Γουδούλη. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ξεκουρασθῆτε καὶ νὰ πάρετε κάτι . . . Μάρθα, εἶπεν εἰς νεαρὰν δεκαπενταετίδα κόρην πρὸ μικροῦ εἰσελθοῦσαν, ἑτοίμασε γρήγορα τὸν καφὲ καὶ δῶσε ἕνα φλιτζάνι καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν του...

[Ἕπεται συνέχεια.]

Ἀρ. Π. Κουρτιδης

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙ

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ἀπὸ τῆς πρώτης Αἰθούσης εἰς τὴν δευτέραν, ἂν δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὴν θύραν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ Ὀμφαλοῦ, — περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὡμίλησα ἤδη, —θὰ ἦτο πολὺ ἀπότομος. Θὰ ἦτο ὡς μία μετάβασις ἀπὸ τὸ ὠχρὸν φέγγος τοῦ λυχναγοῦς, εἰς τὴν ἐκθαμβοῦσαν λάμψιν τῆς μεσημβρίας. Φαντασθῆτε ὀλίγον : Ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ, προχωροῦμεν τώρα μέχρι τοῦ Ε' καὶ τοῦ Δ'. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Δήλου, ὁ ὁποῖος κατέχει τὸ μέσον τῆς πρώτης αἰθούσης, εἰς τὸ μέσον τῆς δευτέρας ὑψοῦται τὸ πανομοιότυπον τοῦ ἀγάλματος τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι Ἀθηνᾶς. Καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Τιμοθέου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Κηφισοδότου, (τοῦ πατρὸς τοῦ Πραξιτέλους) καὶ τοῦ Θρασυμήδους, λάμπει ἐν τῷ μέσῳ, μέγα καὶ περιφανές, τὸ ὄνομα Φ ε ι δ ί α ς.

Ὁ Φειδίας !.. Καὶ ὑπάρχει ἐνδοξότερον ὄνομα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παγκοσμίου τέχνης ; Αἰῶνες καὶ αἰῶνες παρῆλθον, ἀφότου ὁ μέγας φίλος τοῦ μεγάλου Περικλέους κατεστόλιζε τὴν Ἀκρόπολιν μὲ τ' ἀθάνατα ἔργα του, καὶ ὅμως ἡ τέχνη δὲν ἐπροχώρησεν οὔτε βῆμα. Εἰς μόνον καλλιτέχνης ἀνεφάνη κατόπιν, ἐφάμιλλος τοῦ γίγαντος Ἀθηναίου : ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος. Κανεὶς ἄλλος. Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γλύπται, μέχρι τῶν σημερινῶν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐξοχοι καὶ μέτριοι, δὲν κάμνουν ἄλλο κατ' οὐσίαν, εἰμὴ ἀντιγράφουν ἀκουσίως τὰ αἰώνια πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἔδωσεν ἡ σμίλη τοῦ υἱοῦ τοῦ Χαρμίδου. Εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης, ὁ ἄφθαστος ὑπογραμμός, ὁ μεγαλοφυὴς δημιουργός, ὁ μέγας διδάσκαλος, ὁ ἥλιος ὁ καταυγάζων διὰ τοῦ φωτός του τὴν Τέχνην ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων.

Εὔλογος λοιπὸν καὶ εὐεξήγητος ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Μουσείου, ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο,— εἰς τὴν δευτέραν Αἴθουσαν καὶ εἰς τὴν ἀκόμη θαυμαστοτέραν τρίτην,— ὅπου εἶνε θησαυρισμένα τὰ Ἔ ρ γ α τῆς Ε' καὶ Δ' Ἑκατονταετηρίδος, (ὡς λέγουν αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπιγραφαί,) δηλαδὴ τὰ καλλιτεχνήματα τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἀκμῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ ἀκμὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκτὸς τοῦ διασήμου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον τῇ δίδει τὸ ὄνομα, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει μεθαύριον, — περιέχει περὶ τὰ ὀγδοήκοντα μάρμαρα μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπεριγράψω ; θὰ ἤθελα π : χ : σελίδας ὁλοκλήρους, διὰ νὰ σας δώσω ἰδέαν περὶ τοῦ κάλλους τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα σώζονται, (ἀρ. 136—158.) Παριστάνουν Ἀμαζονομαχίαν καὶ Κενταυρομαχίαν, εἶνε δὲ τωόντι θαυμάσια μία Ἀμαζὼν ἔφιππος, μία ἄλλη πληγωμένη καὶ πίπτουσα ἀπὸ τοῦ ἵππου, μία Νίκη πτερωτή, μία κεφαλὴ Κενταύρου . . . καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη ! Τὰ γλυπτὰ ταῦτα εἶνε ἔργα διαφόρων καλλιτεχνῶν, ἐπὶ σχεδίου τοῦ Ἀθηναίου Τιμοθέου. Ὑπάρχουν καὶ δύο Ἀσκληπιοί, καθήμενοι ἐπὶ θρόνου, πανομοιότυπα τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Πάριος Θρασυμήδης. Τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου ὑπάρχει μία κεφαλὴ λέοντος, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς ὑδρορρόης τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὀκτὼ ἀκόμη κεφαλαὶ λεόντων, εἰς τὴν σειράν, ἐκ τῆς ὑδρορρόης τοῦ Θόλου τοῦ Πολυκλείτου. Εἰς τὸ ἴδιον κτίριον τῆς Ἐπιδαύρου ἀνῆκε καὶ τὸ θαυμάσιον, τὸ κομψότατον κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἀρ. 172), τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, τὸ μετὰ τόσης λεπτότητος ἐξειργασμένον.

Τί δὲ νὰ εἴπω, περὶ τοῦ μεγάλου ἀναγλύφου τῆς Ἐλευσῖνος, (ἀρ. 126) τοῦ εἰκονίζοντος τὴν Δήμητραν, τὴν Περσεφόνην καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν παῖδα Τριπτόλεμον ; ἢ περὶ τοῦ κρατῆρος, μὲ τὸ σύμπλεγμα τοῦ καλλιτέχνου Μύρωνος, τὸ παριστῶν τὸν Μαρσύαν, θαυμάζοντα τοὺς αὐλούς, τοὺς ὁποίους ἀπέρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ; ἢ περὶ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει μέρος ἀγάλματος τῆς Εἰρήνης, κρατούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱόν της Πλοῦτον ;

Θὰ τὰ παρελθωμεν ὅλα αὐτὰ κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, πρὸς τὸν ἐρυθροβαθῆ ἡμικυκλικὸν ἐκεῖνον τοῖχον, τὸν ὁποῖον κοσμεῖ μία σειρὰ κεφαλῶν. Ὦ, τί ὡραῖαι, τί θαυμασίως, τί ἐκπάγλως ὡραῖαι κεφαλαί ! Πρὸ μιᾶς ἑκάστης, εἰμπορεῖ νὰ σταθῇ κανεὶς ὥρας ὁλοκλήρους... Κεφαλαὶ γυναικῶν ἢ ἐφήβων, θεῶν ἢ θνητῶν, ἔχουν ὅλαι τὸν κλασ-

σικὸν ἐκεῖνον τύπον τῆς ἑλληνικῆς καλλονῆς, ὅπως τὸν ἔπλασεν ἡ φύσις καὶ ὅπως τὸν ἐτελειοποίησεν ἡ τέχνη, τὸν τύπον μὲ τὰ σύμμετρα καὶ ἁρμονικὰ χαρακτηριστά, τὰ ἐμψυχούμενα ὑπὸ θείας ἐκφράσεως. Εἶνε συντρίμματα ἀγαλμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν σώζονται· ἀλλὰ διατηροῦνται εἰς καλὴν σχετικῶς κατάστασιν, καὶ πολλαὶ τῶν κεφαλῶν τούτων εἶνε σχεδὸν ἀκέραιαι. Ἀλλὰ μήπως μὲ μικρὸν κόπον τῆς φαντασίας, δὲν συμπληρόνει κανεὶς καὶ τὸ ἐλλεῖπον τῶν ἠκρωτηριασμένων καὶ δὲν ἀναπλάττει τέλειον τὸ κάλλος των; Παραδείγματος χάριν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 182 κεφαλὴ τῆς Ἀφροδίτης εἶνε ἀρκετὰ ἐφθαρμένη· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ φαίνεται ἡ καλλονή της ὁλόκληρος καὶ νὰ θεωρῆται ὡς ἡ ὡραιοτέρα κεφαλὴ τοῦ Μουσείου μας. Ἐκ τῶν ἄλλων, κάμνει ἐντύπωσιν ἡ ὑπ' ἀρ. 181 ὑπερφυσικὴ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ Εὐβουλέως, (θεοῦ λατρευομένου ἐν Ἐλευσῖνι, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἁρπαγῆς τῆς Περσεφόνης,) ἔργον, ὡς λέγουν, τοῦ Πραξιτέλους· μία ἄλλη πάγκαλος γυναικεία κεφαλή, (ἀρ. 188) ἡ ὡραιοτέρα ἴσως μετὰ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ μία κεφαλὴ νεανίου ἀθλητοῦ, (ἀρ. 184) ἐπαναπαυομένου καὶ στηρίζοντος ἐπ' αὐτῆς τὰς χεῖρας, τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τὰ συντρίμματα ἐπὶ τῆς ὡραίας οὐλῆς κόμης.

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν μὲ τὰς κεφαλάς, ἂς σταθῶμεν πρὸ τῆς πολυτίμου αὐτῆς κεφαλῆς τῆς Ἀθηνᾶς (ἀρ. 177), τοῦ σπουδαιοτάτου ἀθηναϊκοῦ εὑρήματος, τοῦ φυλασσομένου ἐντὸς θήκης ὑαλοσκεποῦς. Εἶνε ἀπομίμησις ἔργου τοῦ Φειδίου. Τὸ μάρμαρον ἔχει λευκανθῆ διὰ νάπομιμῆται τὸν ἐλέφαντα, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο κατεσκευασμένον τὸ πρωτότυπον, ἡ δὲ κόμη θὰ ἔλαμπε χρυσῆ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῆς σωζομένων ἀκόμη λειψάνων χρυσοῦ. Τεμάχιον συντετριμμένον οἰκτρῶς, μαυρισμένον ἐκ τοῦ χρόνου, — ἀλλ' ἐξαστράπτον ἀκόμη ἕως τώρα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς τέχνης ἑνὸς Φειδίου!

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΗ ΗΜΕΡΑ

Ξανοίγουνε τὰ κάλλη τοῦ ουρανοῦ,
Χρυσὸς ὁ ἥλιος πέρα ὥς πέρα λάμπει,
Χρυσόνονται τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ,
Χρυσόνονται οἱ λόγγοι καὶ οἱ κάμποι.

Καὶ τάγεράκι, λές, χρυσὸ πῶς πνέει
Καὶ τοῦ πελάου τὰ κυματάκια βάφει
Ὥσπου, θαρρεῖς, τὸ καϊκάκι πλέει,
Ὁλόχρυσο κ' ἐκεῖνο, σὲ χρυσάφι...

Χρυσὸς ὁ ἥλιος λάμπει πέρα ὥς πέρα,
Καὶ γίνεται ἡ ἡμέρα χρυσῆ ἡμέρα!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΚΗΝ
Βραβευθεὶς
Εἰς τὸν 55ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
(Ἴδε Διάπλασιν 1898, σελ. 427.)

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 41.)

— Τί!!! ἀνέκραξεν ὁ Γκύ, κατάπληκτος.

— Τὸ γράμμα εἶνε γιὰ σένα, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡσύχως ὁ Γωλτιέρος.

— Γιὰ μένα;! λάθος!

— Κανένα λάθος· διάβασέ το μόνος σου· εἶνε 'στὸ δικό σου ὄνομα, καὶ ἔχει ὑπογραφή: «Μαργαρίτα τῆς Φλάνδρας.»

— Ἀδύνατο!..

— Καὶ γιατὶ ἀδύνατο, ἀδελφέ μου; Μήπως δὲν εἶσαι τάχα καλλίτερός μου, ἢ μήπως νομίζεις ὅτι ζηλεύω;.. Ἴσως πρὸ ὀλίγου, ὅταν σὲ ἄκουσα νὰ ὁμιλῆς ἔτσι, τὸ 'πῆρα ἐπάνω μου καὶ 'πίστευσα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι εἶμαι ἀνώτερός σου. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο κακὸ αἴσθημα, ποῦ ἄφισα νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ψυχήν μου. Ὄχι! Τὰ ὄνειρά μου διελύθησαν ὡς καπνοί, ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι γι' αὐτό, καὶ χωρὶς κανένα φθόνο, χωρὶς καμμιὰ κακία, σὲ χαιρετῶ τώρα ὡς Κύριόν μου.

Καὶ μὲ τὴν φυσικὴν ἐκείνην εὐγένειαν, ἡ ὁποία ἐχαρακτήριζε καὶ τὰ παραμικρότερά του κινήματα, ὁ Γωλτιέρος ἔκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Γκύ.

—Γιὰ νὰ σε 'πῶ, θὰ σηκωθῆς; ἀνέκραξεν οὗτος μὲ κωμικὴν ἀγανάκτησιν. Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Εἶνε δυνατὸ νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριος καὶ αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης; Καλὲ ὁ κόσμος ἐγύρισεν ἀνάποδα...

— Γιατὶ ὄχι;

— Γιατὶ ὄχι;!... Ἔλα, θὰ με κάμῃς νὰ τρελλαθῶ μὲ αὐτὴ τὴν ἀταραξία σου. Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶγμα! Ἐγὼ εὐγενής, καὶ σὺ τίποτα! Ὄχι βέ!

— Ἔτσι λέει τὸ χαρτί...

— Ἂς πάῃ 'στὸ καλό! ἔτσι μοῦρχεται νὰ το ρίξω 'στὴ φωτιά.

— Ἂν ἔχῃς τύχη καὶ σάφισω! Ἔλα, ἄκουσε... τώρα ἔχεις καθήκοντα, οἰκογένειαν...

— Ὦ Θεέ μου! ἤθελα ἐγὼ τώρα ἄλλους συγγενεῖς, ἀπὸ τὴ γιαγιάκα μας;

— Διάβασε· εἶνε αἱ τελευταῖαι παραγγελίαι τῆς μητέρας σου.

— Διάβασε καλλίτερα ἐσύ, καί... τί νὰ κάμω πειά... ἀκούω.

Καὶ ὁ Γωλτιέρος ἀνέγνωσε:

«Προσφιλέστατέ μου υἱέ, — σκληρὰ εἱμαρμένη με ἀναγκάζει νὰ σε χωρισθῶ πρὶν κλείσω διαπαντὸς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα δὲν θὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ τῆς λατρευτῆς ξανθῆς κεφαλῆς σου. Σὲ ἀφίνω μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἐν τῷ μέσῳ συγγενῶν κακῶν καὶ ἀπλήστων, χωρὶς καμμίαν προστασίαν οὔτε ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ πατρός σου, οὔτε ἐκ μέρους τῆς ἰδικῆς μου, διότι καὶ αἱ δύο ἐπίσης μᾶς ἀπηργήθησαν. Σ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τρυφερὰν ἀφοσίωσιν τῆς καλῆς μου Βερονίκης, ἡ ὁποία θὰ σε ἀναθρέψῃ μετὰ τοῦ μικροῦ της Γωλτιέρου. Ἂν εἶσαι εὐτυχὴς εἰς τὴν χαμηλὴν αὐτὴν κοινωνικὴν τάξιν, μεῖνε, υἱέ μου· ἡ εὐτυχία κατοικεῖ συχνότερα εἰς τὰς καλύβας ἢ εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἂν ὅμως ἡ ψυχή σου ὀρέγεται δόξαν, ἂν ὀνειροπολῇς νἀποκτήσῃς ἰσχὺν καὶ τιμάς, ἕτοιμος νἀψηφήσῃς χάριν αὐτῶν καὶ τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους, τότε ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας, τὸν ἐπικυρίαρχόν μας, παρουσίασε εἰς αὐτὸν τοὺς τίτλους τούτους, οἱ ὁποῖοι πιστοποιοῦν τὴν καταγωγήν σου, καὶ ζήτησε τὴν κληρονομίαν σου. Εἴθε νὰ σε βοηθήσῃ ὁ Θεός, προσφιλέστατέ μου Γκύ, καὶ νὰ σοι χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠρνήθη εἰς τοὺς γονεῖς σου.

«Ἡ μήτηρ σου
«ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ,
«Δέσποινα τῆς Δαμπιέρης.»

Περατώσας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὁ Γωλτιέρος, βαθύτατα συγκεκινημένος, ἐπλησίασεν ἀκουσίως τὴν ὑπογραφὴν εἰς τὰ χείλη του.

— Λοιπόν, Γκύ, πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησε.

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ κληρονόμος τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας.

— Τί εἶπες;

— Ἡ μητέρα μου μὲ ἀφίνει ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξω. Ἄ, ἐγὼ δὲν βάζω σκοτοῦρες 'στὸ κεφάλι μου! Ἐδῶ ζῶ πολὺ - πολὺ εὐτυχισμένα, καὶ ἠκουντέα

μου μπορεῖ δὰ νὰ κάμῃ καὶ χωρὶς ἐμέ.

— Εἶσαι τρελός!

— Ὄχι, εἶμαι πολὺ φρόνιμος. Μακρυὰ ἀπὸ φιλοδοξίες! μακρυὰ ἀπὸ μεγαλεῖα! Ἐμένα δὲν μαρέσει καλὰ-καλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁπλοποιοῦ, καὶ θέλεις νὰ μάρεσῃ τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν τὰ λέγεις σοβαρά... Εἶνε δυνατὸν νὰ παραιτηθῇς ἔτσι ἀπὸ τὰ δικαιώματά σου, ἀπὸ τὴν θέσιν σου; Εἶσαι εὐγενής, εὐπατρίδης, ἰσότιμος τώρα πλέον μὲ τὸν κόμητά μας Ραϋμόνδον Βερανζέρον, ποῦ ἔσκυπτες καὶ του ἐμάζευες τὰ λεπτὰ ἀπὸ κάτω...

— Τώρα πειὰ δὲν θά το ξανακάμω, μόνο ἂς εἶνε καλὰ αὐτό - ἐδῶ τὸ πουγγί. Δόξα σοι ὁ Θεός! Νὰ τὸ καλλίτερο μέρος τῆς κληρονομίας μου! Καὶ ἂν μου δώσῃ αὐτὸ τὰ μέσα νὰ γίνω ἄνθρωπος, νἀποκαταστάθῶ, νὰ διαδεχθῶ τὸ μάστρο - Λανσάκη καὶ νὰ πάρω τὴν κόρη του, τὴ μικρούλα καὶ τὴ χαριτωμένη Γλυκερία,—νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθεια, ἕως ἐδῶ θὰ περιορίσω ὅλα μου τὰ φιλόδοξα σχέδια.

Εἰς μάτην ὁ Γωλτιέρος ἀνέπτυξεν ὅλην του τὴν εὐγλωττίαν, διὰ νὰ μεταπείσῃ τὸν φίλον του καὶ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἰδέας συμφωνοτέρας μὲ τὴν ὑψηλήν του θέσιν: Τὸ ἁπλοϊκὸν παιδίον δὲν ἀπεκρίθη, εἰμὴ διὰ χασμήματος παρατεταμένου· μετ' ὀλίγον ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Ἐκλαμπρότης Του ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς τὸν Γωλτιέρον νἀφίσῃ τὰ λόγια καὶ νὰ τον μιμηθῇ ἀμέσως.

Κατὰ βάθος, ἦτο κατηγανακτημένος ὁ ἀγαθὸς Γκύ. Τὰ εἶχε μὲ τὴν Τύχην, τὴν τυφλὴν καὶ ἀδεξίαν, καὶ τὴν ἐμέμφετο, διότι ἔξαφνα τοῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὸ κεφάλι τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον ἤρμοζε μόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Ἂς εἶνε τελοσπάντων! ἐσκέφθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεκοιμᾶτο· τὸ μόνο ποὺ μὲ παρηγορεῖ, εἶνε ποὺ ἡ Γύφτισσα μᾶς ἐπροφήτευσε τὴν ἴδια τύχη. Ἂν ἡ προφητεία της θἀληθεύσῃ γιὰ μένα, τότε θἀληθεύσῃ καὶ γιὰ τὸ Γωλτιέρο.

Τὴν αὐγὴν ἐνωρίς, ὁ Γωλτιέρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα, ἐσηκώθη ἀθορύβως ἀπὸ τὴν κλίνην, ἐνεδύθη χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν φίλον του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἡσυχον οἰκίαν.

Εἶχεν ἀνάγκην νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ ἀνακνέων ὁλονὲν τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς αὐγῆς, ἐσυλλογίζετο μὲ τί μέσον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ Γκύ, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν εἰς αἴσθημα μεγαλοψυχίας καὶ αὐταπαρνήσεως ἀδελφικῆς.

— Δὲν θὰ δεχθῶ αὐτὴ τὴ θυσία, ἐσκέπτετο τὸ εὐγενὲς παιδίον· θέλω νἀνακτήσῃ ὁ Γκὺ ὅλα του τὰ δικαιώματα. Ἡ δόξα του, ὄχι, δὲν θὰ με ταπεινώσῃ· ἀπεναντίας θὰ εἶνε σὰν δική μου δόξα, καὶ θὰ με παρηγορῇ διὰ τὴν ἀσημότητά μου. Ἀλλὰ μὲ τί τρόπον θὰ κατορθώσω νὰ τον πείθω;

Ὅσον καὶ ἂν ἔσπασε τὸ κεφάλι του, δὲν εὗρε κανὲν μέσον, ἱκανὸν νὰ κατανικήσῃ τὴν παροιμιώδη ἐπιμονὴν τοῦ φίλου του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ σκεπτικός, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸ ὑπούλον βλέμμα τοῦ Οὐγονέτου, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιγε τὸ ἐργαστήριον τοῦ θείου του.

Ὁ Γκὺ εἶχε σηκωθῆ καὶ ἐνδυθῆ, κατεγίνετο δὲ τώρα εἰς τὸ νὰ παρατάσσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ δερματίνου βαλαντίου.

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Μετρῶ τὰ λεπτά μας. Νά, αὐτὰ ἐδῶ εἶνε τὸ μερτικό σου· αὐτὰ ἐδῶ εἶνε τὸ μερτικό μου.

—Καθόλου, ἀγαπητέ μου Κύριε· ὅλα αὐτὰ εἶνε δικά σου, ὅπως ὅλη ἡ Γαλλία εἶνε τοῦ Βασιλέως!

— Ὄχι, ὄχι· ἔπειτα, ἂν μας ἐπιτύχουν λῃσταί, ἂν χάσωμε τὸ πουγγί μας; Δὲν πρέπει νὰ βάζῃ κανεὶς ὅλα του ταύτὰ μέσα 'στὸ ἴδιο καλάθι, προπάντων ὅταν ταξειδεύῃ.

— Ἄ, ὥστε λοιπὸν ἀναχωροῦμεν;!

— Ναί, ἐσκέφθηκα... τὰ ἐπιχειρήματά σου μ' ἔπεισαν· ἕνας εὐγενὴς δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὁπλοποιός, ἔστω καὶ ἐργοστασιάρχης...

Ὁ Γωλτιέρος ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν αἰφνιδίαν παλινῳδίαν τοῦ φίλου του. Κάτι θὰ εἶχε συμβῆ βέβαια ἐν τῷ μεταξύ... Ἀλλὰ τί;

— Εὖγε! τῷ εἶπε.

— Συμφωνεῖς;

— Ἐπὶ τὴν ἐντέλειαν.

— Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνες καὶ σὺ 'στὴ θέσι μου;

— Χωρὶς νὰ διστάσω οὔτε στιγμή.

— Πολὺ καλά· αὐτὸ θὰ κάμω κ' ἐγώ.

— Καλά το λέγουν λοιπόν, ἀγαπητέ μου Γκύ, ὅτι «ἡ νὺξ εἶνε σύμβουλος.»

— Χμ! δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἄκουσε. Ἀπόψε ἔβλεπα 'στὸν ὕπνο μου τὴ γιαγιά. Ἐγύριζε, λέει, τὸ ροδάνι της, καὶ ἄκουγα τὸν κρότο του τόσῳ καθαρά, ποῦ ἐξύπνησα. Ὁ κρότος ἐξακολουθοῦσε... Φαντάσου πειὰ πόσῳ φοβήθηκα· ἂν δὲν ἤμουν 'στὸ κρεβάτι, θὰ ἔπεφτα κάτω χωρὶς ἄλλο. Μοῦ ἐφαίνετο πῶς θὰ ἔβλεπα τὴ γιαγιὰ νὰ κάθεται ἐκεῖ 'στὴν πολυθρόνα της, καὶ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ γυρίσω νὰ κυττάξω...

«Καὶ ὁ Γωλτιέρος ἀνέγνωσε...» (Σελ. 48, στήλ. γ'.)

— Μὰ γιατί, Γκύ μου; Μᾶς ἀγαποῦσε τόσῳ πολὺ ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά, ποῦ βέβαια δὲν θὰ ἐγύριζε ἐδῶ γιὰ νὰ μας κάμῃ κακό...

— Καὶ ὅμως... ἦταν ἄνθρωπος!

— Μὰ τί; εἶδες κανένα;

— Εἶδα...

— Ποιὸς ἦταν;

— Ἐκεῖνος-ἐκεῖ ὁ παλιο - Οὐγονέτος! Φαντάσου, νὰ βάζῃ τὰ βρωμόχερά του ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ ἱερὸ πρᾶγμα τῆς γιαγιᾶς μας! Ναί· μᾶς ἐπαραφύλαξε χθὲς ὁ πονηρός, καὶ σήμερα πρωΐ - πρωΐ, ἐνόμισε, φαίνεται, πῶς ἐβγήκαμε μαζί, καὶ ἐτρύπωσε μέσα, νὰ μας κάμῃ κατ'

ο ἰ κ ο ν ἔ ρ ε υ ν α ν. Τὸ μασκαρᾶ, ἀνακάλυψε καὶ τὸ κρυφὸ συρτάρι...

— Ὦ, θεέ μου ! Καὶ οἱ τίτλοι σου; καὶ τὸ γράμμα ;...

— Ἀ, πρέπει νὰ 'πῶ καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο : ἴλη του ἡ προσοχὴ ἔπεσε 'στὰ χρήματα, ποὺ τα ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ πουγγί καὶ τα ἔχωνε 'στὶς τσέπες του μὲ μιὰ ἡσυχία, μὲ μιὰ ἀπάθεια μοναδική !.. Ναί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔβλεπες καὶ τὸ φέβο του, ἅμα βρέθηκα ἔξαφνα μπροστά του καὶ τον ἀνάγκασα διὰ τῆς βίας νἀφίση ὅ,τι ἐπῆρε... Ἀλήθεια, Γωλτιέρε, ξεύρεις τί βρῆκα μέσα 'στὸ πουγγί, κάτω - κάτω ; προσέθεσεν ὁ Γκὺ μὲ μυστηριῶδες βρός. — Τί ;

— Ἕνα φυλακτὸ τῆς γιαγιᾶς.

— Χωρὶς ἄλλο, θὰ το ἔβαλε μέσα γιὰ νὰ διώχνη τοὺς κλέπτας.

— Εἶνε ἱερὸν γιὰ μένα καὶ δὲν θὰ το βγάλω ποτὲ ἀπὸ πάνω μου, εἶπεν ὁ Γκὺ σοβαρῶς. Καὶ ἂν πάθω ποτὲ κακό, —ἔλα πρέπει νὰ τα προβλέπη κανείς, —θὰ το βγάλης σὺ ἀπὸ τὸ λαιμό μου καὶ θὰ το φυλάξης γιὰ νὰ με θυμᾶσαι... Μοῦ το ὁρκίζεσαι ;

— Ἀφ' οὗ θέλης, εὐχαρίστως, Ἀλλὰ πῶς σου ἦλθε τέτοια ἰδέα !

— Ὀρκίσου το σύ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, καὶ ἔννοια σου .. Τῶρα, Γωλτιέρε μου, πρέπει νὰ ἑτοιμασθοῦμε γιὰ τὸ ταξεῖδι. Τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θὰ ξεκινήσουμε καὶ ἐλπίζω, ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον καιρό,—(ἐδῶ ὁ τόνος του ἔγινε πομπώδης.)—ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας θἀνέλθη τὸν θρόνον τῶν πατέρων του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ἱππικόμου του!

Καὶ μ' αἰνιγματῶδες μειδίαμα :

—Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε, προςέθεσε, ποὺ ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρός, θέλωντας καὶ μή, πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος!..

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΨΑΡΑΣ

—Τί ἄσχημη ποῦ εἶνε ἡ ζωή μου!Ὅλη τὴν ἡμέρα 'στὸ λειβάδι, μὲ μόνη συντροφιὰ τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ τὰ μικρά τους, ποὺ ὅλο βελάζουν !

Αὐτὰ ἐμονολόγει ὁ Κῶτσος, ὁ μικρὸς βοσκός, φυλάττων τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πρασίνου λοφίσκου, ὅθεν ἐξετείνετο ἡ ἄποψις τῆς θαλάσσης, τῆς εὐρείας θαλάσσης, ἡ ὁποία ἐκύλιε μέχρι τῶν προπόδων του τὰ θρηνώδη της κύματα, πότε πρασίνη ὅπως τὸ λειβάδιον, πότε φαιόχρους ὡς ἡμέρα βροχερά, καὶ πότε κυανῆ ὡς οὐρανὸς ἀνοιξιάτικος.

— Τί εὐτυχισμένος που εἶνε ἐκεῖνος ὁ ψαρᾶς ἐκεῖ - πέρα ! ἐξηκουλούθει ὁ Κῶτσος χρυσᾶ, ἀσημένια καὶ κόκκινα ψάρια γεμίζουν τὰ δίκτυα του ἄφθονα. Τὸ πανάκι του, πότε φουσκόνει ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ πότε κοιμᾶται ὀκνηρὸ ἐπάνω 'στὸ κατάρτι· μὰ ἡ βαρκούλα πηγαίνει, προχωρεῖ, καὶ ὅλο καινούργια πράγματα βλέπουν τὰ μάτια τοῦ ψαρᾶ !.. Ἐγὼ ὅμως ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅσω τὰ ζωντανὰ βρίσκουν τροφή, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ στέκωμαι 'στὸ ἴδιο μέρος καὶ νὰ τα φυλάγω. Ὦ, ἂς ἤμουν κ' ἐγὼ μέσα 'στὴ βάρκα, μαζὶ μὲ τὸν ψαρᾶ ! Ἂς κρατοῦσα κ' ἐγὼ 'στὸ χέρι μου μιὰ καλαμίδα, ἐκεῖ ποῦ κρατῶ αὐτὴ τὴ γλίτσα !

* *

— Τί βαρειὰ ποὺ εἶνε ἡ δουλειά μου ! ἔλεγε πάλιν στενάζων ὁ Φώτης, ὁ μικρὸς ψαρᾶς. Τί μονότονη ποῦ εἶνε ἡ θάλασσα ! Νερὸ καὶ πάντα νερό ! Καὶ νὰ μὴν ἔχης γιὰ συντροφιὰ παρὰ ψάρια καὶ μόνο ψάρια, ποῦ κάποτε μάλιστα χοροπηδοῦν γύρω 'στὴ βάρκα, χωρὶς νὰ καταδέχωνται νὰ ἔμβουν καὶ μέσα 'στὰ δίκτυα ! Ἔπειτα νἄχης τὸν ἀέρα, ποῦ νὰ μή σἀφίνη νὰ μείνης σὲ μιὰ μεριά, νὰ σου φουσκόνη τὸ πανί σου καὶ νὰ πέρνη τὴ βάρκα σου μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, μακρυὰ ἀπὸ τὴν καλαμωτή, ποὺ εἶνε κλεισμένα τὰ ψάρια. Ἀχ, ἀς ἤμουν ἐκεῖνος ὁ βοσκός, ποῦ βλέπω ἐκεῖ - ψηλὰ 'στὸ βουνό. Ἂς εἶχα τριγύρω μου τ' ἀρνάκια ποῦ βελάζουν καὶ τὰ κατσικάκια ποῦ σκαρφαλόνουν 'στὰ βράχια. Θὰ κάμνουν πολὺ καλλίτερη συντροφιὰ ἀπὸ τὰ βουβὰ αὐτὰ ψάρια. Ἀχ, ἀς ἄλλαζα τὰ δίκτυα μου καὶ τὴν καλαμίδα μου μὲ τὴ γλίτσα ἐκείνου τοῦ βοσκοῦ !

* *

Καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ Κῶτσος, διασχίζων κατὰ μῆλος τὴν παραλίαν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν στάνην, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του, συνήντα πάντοτε τὸν Φώτην, μὲ τὰ δίκτυα ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ μὲ τὸ καλάθιον εἰς τὴν χεῖρα, γεμάτον ψάρια.

Καὶ οἱ δύο ἀντήλλασσον τότε βλέμμα ἀμοιβαίου φθόνου, διότι, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καθεὶς, μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει δι' ὅλους, εἶνε δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του, καὶ νομίζει ὅτι ἡ μερὶς ἡ ἀπονεμηθεῖσα ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τὸν σύντροφόν του, εἶνε πολὺ καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Οὐδὲν προξενεῖ τόσην λύπην, ὅσον ἡ θέα παιδίου λυπημένου.

Α. Τ. Μηδ.

★

Πρέπει νὰ κρίνωμεν τὸ παιδίον μᾶλλον κατὰ τὰ αἰσθήματά του ἢ κατὰ τὰ ἔργα του.

Κα Ρεμυζᾶ.

★

Ὅλα τὰ παιδία δὲν εἰμποροῦν νὰ εἶνε ἔνδοξα· ὅλα ὅμως εἰμποροῦν νὰ εἶνε ἀγαθά.

Α. Δυμᾶς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ἕνα παιδικὸν χορόν.

Πρὸ ὀλίγου ἐκαίχθη καινούργιον βάλς, ἔργον νεαροῦ συνθέτου, καὶ σὲ μικροὶ προσκεκλημένοι ἀνταλλάσσουν τὰς πρίσεις των.

— Σᾶς ἤρεσε αὐτὸς ὁ χορός ; ἐρωτᾷ τὴν Νίτσαν ὁ καβαλλέρας της.

— Ὦ, πολύ !

— Καὶ ποιὸ μέρος σᾶς ἄρεσε καλλίτερα ;

Καὶ ἡ μικρὰ Νίτσα, ἡ ὁποία εἶνε τόσον λαίμαργη, ὅσον καὶ ἀφηρημένη, ἀπαντᾷ :

—Ὁ μπουφές !

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

* *

Εἰς τὸ τραπέζι :

—Γιατί, Περικλῆ μου, ρίχνεις τὰ κουκουτσια 'στὸ τραπεζομάνδυλο ; Δὲν σου εἶπα τόσες φορὲς νὰ τα βάζης σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πιάτου σου ;

— Μά, μπαμπᾶ μου, κύτταξα τόσην ὥρα καὶ δὲ βρῆκα καμμιὰ γωνιὰ 'στὸ πιάτο.

Εστάλη ὑπὸ Ιωάννου Στεφανου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΑΣ ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι εἰς τὰς 10 Φεβρουαρίου λήγει ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δεκάτης Κυριακῆς. Τὴν δὲ 29 τοῦ ἰδίου μηνὸς, λήγει καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς διηγημάτων διὰ τὸν Ἕκτακτον Διαγωνισμόν, τὸν προκηρυχθέντα εἰς τὸ α' φύλλον. Νὰ σας ἰδῶ τὶ ὡραῖα διηγήματα θὰ συνθέσετε, σχετικὰ μὲ τὴν πρὸς τὰ ζῶα ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶμαι βεβαία, αἰσθάνεσθε ὅπως κάθε εὐγενὴς ψυχή. Τί πλούσιον θέμα, ἀλήθεια ! Πόσας ἱστορίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διηγηθῆ ζώων βασανισμένων, ζώων ἀφωσιωμένων, ζώων εὐγνωμόνων, ζώων ἡρωϊκῶν, παιδίων σκληρῶν πρὸς τὰ ζῶα, ζώων εὐεργετικῶν πρὸς τὰ παιδία κτλ. κτλ. Καὶ τὰ περιστατικὰ αὐτὰ εἶνε τόσον συχνὰ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔτυχεν εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἓν τοὐλάχιστον, ἱκανὸν νἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τοῦ διηγήματός του. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ εὕρουν κάτι πρωτότυπον, ἔχουν τὸ δικαίωμα, καθὼς εἴπαμεν, νὰ μεταφράσουν ξένον διήγημα, κατάλληλον, φροντίζοντες μόνον νὰ το κάμουν σύμφωνον μὲ τὰ ἤθη μας.

Μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς, μανθάνω τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς φίλης μου Χρυσάνθης Ἀλ. Στεφανέδου, ἡ ὁποία ἦτο τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βρυσόμαρτις. Ἡ Χρυσάνθη Στεφανίδου, πρὸ τριετίας, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ὑπέβαλε πρώτη τὴν ἰδέαν, ὅπως ἡ πρότασις τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ περὶ αὐξήσεως τοῦ φύλλου δι' αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, τεθῇ ὑπὸ ἔμπρακτον ψηφοφορίαν. Τοῦτο καὶ μόνον τὸ περιστατικὸν ἀρκεῖ νὰ μαρτυρήσῃ πόσην ἀγάπην ἔτρεφε πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ δικαιολογήσῃ δλην τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ εἴδησις τοῦ σκληροῦ θανάτου της. Προστυχηθῆτε ὑπὲρ Αὐτῆς !

Δι' ὡραιοτάτης ἐπιστολῆς μοῦ ἐκφράζουν τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν, ὅταν εἶδον ὅτι ἔτυχον Α' Βραβείου, οἱ φίλοι μου *Γουλιέλμος Τέλλος*, *Μικρὸς Τυμπανιστής*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κυματίζουσα Θάλασσα*. Ἐκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν, ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι πρὸ ἐξαετίας ἡ μήτηρ του τῷ εἶπεν : «Διὰ νἀναπτραφῇς τελείως, ἀπαραίτητον εἶνε νὰ γίνῃς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως.» Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα*, καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι κάποτε ὁ πατήρ της, φυλλομετρῶν ἕνα παλαιόν μου τόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχον πολλαὶ εἰκόνες βραβευθέντων, τῆς εἶπεν : «Ἔ, νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ πάρῃς καὶ σὺ Α' Βραβεῖον, νὰ σου βάλῃ τὴν εἰκόνα σου ἡ Διάπλασις !» Καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἐκπληρώσεως τῆς πατρικῆς εὐχῆς, ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* ἴδωσε μίαν μικρὰν ἐσπερίδα, ἀπὸ τὰ γλυκίσματα τῆς ὁποίας εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ στείλῃ καὶ εἰς ἐμέ, διὰ νὰ γλυκαθῇ τὸ σπιτικό...Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του ὅλους τοὺς φίλους μου, ὅσοι ἐπροθυμοποιήθησαν εὐγενέστατα νὰ τον συγχαροῦν διὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτὴν, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Χάσσν*, [Ε],διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ χαριτωμένον του δίστιχον.

Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἀγαπήσατε πάλιν μὲ τὴν Μενεξεδένιαν. Ἡ φράσις «σωτήριον ἔτος» ποὺ εἴδες εἰς τὸν «Ἔγγονον Αὐτοκράτορος», σημαίνει ἀπλούστατα «ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως» τὴν μετεχειρίζοντο δὲ εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν πάντοτε, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ χρονολογίας μετὰ Χριστόν. Ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖ τὴν μεταχειρίσθη χαρακτηριστικῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἔτους 1226, περὶ ἐποχῆς δηλαδὴ καθ' ἣν ἡ φράσις ἦνο συνηθεστάτη. Γαλλιστὶ λέγεται «an de grace», ἢ de salut».

Βεβαίως, *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* [Ε], ἡ ἀγάπη ἄνευ ἔργων εἶνε νεκρά. Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, καὶ σ' εὐχαριστῶ τόσον διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης, ὅσον καὶ διὰ τὰ *ἔργα*, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἀποδεικνύεις.

Γαλλικὴ Σημαία, χαίρω πολὺ που ἀπεφάσισες νὰ μου γράφης καὶ νὰ λαμβάνης μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ὅμως ἡ Διανομὴ τῶν Δώρων δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς τὰς καλάς μου φίλας, ὅπως εἴπαν σύ. Τὰ δῶρα διανέμει ὁ κλῆρος, ἡ Τύχη, λέγουν δὲ ὅτι εἶνε τυφλὴ καὶ κωφή, διὰ νὰ μὴ βλέπη καὶ διὰ νὰ μὴ ἀκούη. Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν τυχὸν δὲν θὰ ἴδῃς τὄνομά σου εἰς τὴν Κλήρωσιν, τοῦτο δὲν θὰ σημαίνῃ ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ, ἀλλ' ὅτι δέν σε ηὐδόησεν ἡ τύχη.

Ὡραιοῦται αἱ ἐντυπώσεις τῆς φίλης μου *Αἰκ. Γ. Μαρκοπούλου* [Ε] ἐκ τῶν πρώτων φυλλαδίων. Εἰς τὸ τέλος, ἀφ' οὗ τἀπαριθμῇ ὅλα, προσθέτει : «Αὐτὰ εἶνε ὅσα με κάμνουν νὰ θαυμάζω, καὶ νὰ ἐκπλήσσωμαι, καὶ νὰ μὴ ἔχω λόγους νὰ *σου ἐκφράσω* τὴν μηγείαν μου ἐκ τῶν πρώτων φύλλων, καὶ νὰ φανταζώμαι μόνον τί ἀνεξάντλητος θησαυρὸς θὰ εἶνε τὰ ἄλλα, καὶ νὰ μὴ βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ ἔρχεται τὸ Σάββατον, διὰ νὰ σε ἀπολαμβάνω μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἑβδομάδος.» Τί εὔγλωττος !

Ρομαντικὴ Καρδία (Μ. Κ.) σοῦ δίδω τὸ προτιμώμενον ψευδώνυμον, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἡ πρότασίς σου περὶ ἐκδόσεως πολυγλώσσων τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν εἶνε ἀνεφάρμοστος. Θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ πάρω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἄνθρωπον ἐμπιστοσύνης, ὁ ὁποῖος νὰ ἠξεύρῃ ὅλας αὐτὰς τὰς γλώσσας, καὶ νὰ μὴ κάμνῃ ἄλλην δουλειάν, παρὰ νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ διερχόμενα τετράδια, [διότι ἐγὼ ἐπιθεωρῶ μόνον τὰ ἑλληνικά, καὶ ὡς το εἶπα πολλάκις, μόλις προφθάνω.) Ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι ἄνθρωπος γνωρίζων τόσας γλώσσας, θὰ προτιμήσῃ νὰ γίνῃ.. Ἀκόλουθος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.»

Κυκλαμιὰ [Ε. Π.) Ἐδεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ ἐξοπάθωμα, τὸ τόσῳ γενναῖον, ὡς καὶ διὰ τὰς διαθέσεις που ἔχεις νὰ «γυρίσης τὰ ἀγύριστα κεφάλια» *μερικῶν* που νομίζουν, ὅτι τὸ περιοδικόν μας εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδία, καὶ δὲν ἐννοοῦν ὅτι εἶνε μὲν καὶ διὰ αὐτά, ἀλλὰ εἶνε καὶ διὰ μεγαλύτερα, καὶ διὰ μεγάλα.. Μήπως δεν το λέγει καὶ ὁ τίτλος : «περιοδικὸν διὰ παιδία, ἐρήβους καὶ νεάνιδας» ; Ἀλλὰ κἀγώ, ὅτι αὐτὸ που λέγει ὁ τίτλος, τὸ ἐπικυρόνουν τὰ περιεχόμενα τοῦ φύλλου, τὰ ὁποῖα εἶνε πάντοτε ποικίλα καὶ ἀνάλογα μὲ τὰς διαφόρους ἡλικίας, εἰς τὰς ὁποίας ἀποτείνομαι, ὥστε κάθε συνδρομητής, εἴτε ἐπτὰ ἐτῶν εἴτε δεκαεπτά, νὰ εὑρίσκη τὸ εἰς τὴν ἡλικίαν του καὶ τὴν ἀνάπτυξίν του ἀρμόζον ἀνάγνωσμα. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Πολύ μου ἤρεσαν αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλων, *Λοξία*, [Ε] καὶ ἰδιαιτέρως ὅσα μοῦ γράφες περὶ τοῦ πρώτου Κεφαλαίου τῆς «Χρυσορόρου Φλεβός.» Πραγματικῶς, ἐκείνη ἡ συζήτησις περὶ πλούτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας, τὰς εὐγλωττοτέρας καὶ διδακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα.

Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βάγαπῶ ὅσον καὶ σέ, μὴν ἀμφιβάλλης. Πολύ, μὰ πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἀποχαιρετιστήριος ἐπιστολή σου. Ἓν αἴσθημα γλυκύπικρον μὲ κατέχει· αἴσθημα λύπης διὰ τὸν χωρισμόν, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς, καὶ ὑπερηφανείας.. Ἕνδεκα ἐτῶν φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σε ἀφίνω ἔφηβον δεκαενναετῆ Φανάσσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νἀκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔθρεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἕνδεκα ὅλα ἔτη ! Χαῖρε, ἀγαπητέ μου παλαιέ φίλε !

Ὑπερήφανε Λέων (Γ. Μ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθουσιώδεις κρίσεις περὶ τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. «Τὸ βιβλίον τοῦτο,— γράφει ἡ *θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν*, — ὑπῆρξε πράγματι ἀνώτερον ὅλων τῶν ἄλλων, τερπνότερον καὶ ὠφελιμώτερον διὰ πᾶσαν ψυχήν. Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἀνάσσης μας ὑπῆρξεν ἔξοχος, ἐμπερικλείουσα πᾶν ὅ,τι ὡραῖον καὶ ὅ,τι ὑψηλόν.» —Ἡ *Νεροχελώνη* μοῦ γράφει : «Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φανταισθῇς πόσον εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης». Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον τερπνὸν καὶ διδακτικὸν βιβλίον, καὶ μολονότι εἶνε τόσον ὀγκώδης τόμος, ἐγὼ τον ἐδιάβασα εἰς τρεῖς ἡμέρας. Ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Ν. Ἔτους, ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» μοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλυτέραν χαράν, καὶ μόνον λυποῦμαι ποὺ τον ἐτελείωσα τόσον γρήγορα.» — Εἶμαι καταγοητευμένη μὲ τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης» γράφει ἡ *Κυκλαμιά*, «καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον θὰ το φυλάξω ὡς κειμήλιον . . . . ἀλλὰ καὶ ποτὲ ἡ Διάπλασις ἐξέδωκε κανὸν μυθιστόρημα μ» — Ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα*: Πολύ μου ἤρεσεν ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» εἶνε ὡραιότατον διήγημα καὶ πολὺ διδακτικόν. Πολὺ καλὰ ἐσκέφθη ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα νὰ μᾶς το πρωτείνῃ.» — Ὁ *Στιβαρὸς Βραχίων* : «Τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης» ἔλαβα πρὸ ἡμερῶν καὶ ἐκόβησα μίαν ὁλόκληρον νύκτα καὶ τον ἐμελέτησα . . . Τὸ ἰδιάζον του θέλγητρον ἐγκλείεται εἰς τὰ καλὰ διδάγματα, ἅτινα δίδει τὸ θαυμάσιον, τὸ περικαλλέστερον βιβλίον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, καθὼς μοῦ φαίνεται, οὐδέποτε εἶδα τοιοῦτον, οὔτε θὰ ἴδῃ εἰς τὸ μέλλον, ἂν μὴ ἡ προσφιλὴς Διάπλασις θελήσῃ νὰ ἐκδώσῃ πάλιν παρόμοιον.»

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Τὸ *Ἤμερο Γατάκι* [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμάς, δι' ὧν ἀνενέωσα τὴν συνδρομὴν τῆς πτωχῆς κόρης τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν τὸ ἴδιον εἶχεν ἐγγράψῃ πέρυσι. Εὖγε !

Ὁ *Ἄγγελος Λάλωσης* μοῦ συνιστᾷ ἓν ἄπορον παιδίον ἐκ Ναυπλίου «μήπως εὑρεθῇ καὶ δι' αὐτὸ κἀμμία συνδρομή.» (Εἰς τὰ λοιπὰ τῆς ἐπιστολῆς του, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.) — ὁ δὲ *Δημήτριος Μ. Πρωτοπαπᾶς* μοῦ συνιστᾷ τὸν πέρυσι συστηθέντα καὶ ἐγγραφέντα ἄπορον φίλον μου ἐκ Ναυπλίου, ὁ ὁποῖος μεγάλως ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ φίλος μου καὶ φέτος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ναυαγὸν Καρδίαν* (Ε. Α. σοῦ δίδω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷς·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (Χ. Σ. δεκτὸν καὶ ὡραιότατον·) *Σφριαστὸν Ὀρίζοντα* (Μ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (Γ. Π.) *Ὀμίχλην τοῦ Κορδίου* (Μ.Φ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Αἰγυπτιακὸν Ἀστέρα* (Γ. Δ. αὐτὸ μοῦ ἐφάνη καταλληλότερον·) *Μυρσίδλον Ἴον* (Τ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Θεὰν τῆς Γεωγτίας* (Δ. Κ.) *Ἔξυπνον Βλάκα* (Π. Α.) *Ταχύπτερον Βέλος* (Ω. Ω. Ω.) *Ἑλληνικὸν Στέλον* (Γ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ *Νεαρὸν Μουσικὸν* (Χ. Ψ. Ω.)

ΤΟ ΞΕΚΠΑΘΩΜΑ

Οἱ φίλοι μου ἐργάζονται μὲ μεγάλην δραστηριότητα. Ἔγιναν πάλιν διὰ τοῦ Ξεκπαθώματος 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ δεύτερον ὠδεκασέλιδον φύλλον, καὶ ἐκτὸς τούτων, 25 ἄκβιμ· ὥστε ἀπαιτεῖται νὰ ἐγγραφοῦν μόνον ἄλλοι 15, διὰ νὰ ἐκδοθῇ καὶ τρίτον φύλλον δωδεκασέλιδον. Βλέπετε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν κανένα παράπονον.

Λοιπόν, τὸ φύλλον τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος,— καὶ θὰ ἦτο τῆς παρούσης, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφασα,— θἀποτελῆται ἀπὸ ὀδόντα σελίδας καὶ θὰ περιέχῃ ἄφθονον συνέχειαν τῶν δύο λαμπτῆνων μας μυθιστορημάτων,—τὸ Α' Κεφάλαιον τῆς «Θείας Οὐρανίας» περὶ Οὐρανοῦ, — εἰκόνα καὶ βιογραφίαν τοῦ Μόζαρτ, ὑπὸ τοῦ κ. Λίμυλίου Βίμαρρένου, —τὴν προαγγελθεῖσαν σύμφωνιστικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀνανία «Ὀλίγ' ἀπ' ὅλα—τὰ φαβρὰ τοῦ μηνός,» πλουσιώτατα εἰκονογραφημένην, ὅπως αἱ Κυριακαί,—μίαν Ἀποκρηάτικην γελοιογραφικὴν σειράν, καὶ ὅ,τι ἄλλο χωρέσῃ πλέον.

Καὶ ὅλα αὐτὰ χάρις εἰς τὸ Ξεσπάθωμα !

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : *Ὁ Μικρὸς Τυμπανιστὴς* ἐρωτᾷ τὸν Ἀσπροπεταμίτην, διατί εἰς τὴν στατιστικήν του περὶ ἀγοριῶν καὶ κοριτσῶν, δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψει του καὶ τὰ Δεύτερα καὶ τὰ τρίτα Βραβεῖα· δὲν εἶνε, λέγει, Βραβεῖα καὶ αὐτά ;— ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, διότι ἔλαβε τὸ τετράδιόν της καὶ εἶδε γνώριμον χαρακτῆρα — ἡ *Μαθήτρια Καλλιτέχνις* καὶ ἡ *Μενεξεδένια* τελοῦν τὸ Ἄσπρο Ἀραπάκι καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Σύλλογον τῆς Λευκάδος διότι τὰς ἐδέχθη· — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* πληροφορεῖ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων* ὅτι ταρχιὰ της εἶνε Κ. Θ. Μ. — ἡ *Ἐλπίς* ζητεῖ τάρχιὰ τοῦ *Ἰοστεφοῦς Ἀστεως* καὶ τῆς *Κόρης τῆς Ἑλλάδος* —τὸ *Ἤμερο Γατάκι* ἀσπάζεται τὸ *Εὐθυδὸν Ἀσμα*· — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ζητεῖ τάρχιὰ τῆς *Χαλιμᾶς* — τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* ζητεῖ τάρχιὰ τῆς. *Πενθούσης Καρδίας*, καὶ δι' ἀνταλλαγὴς Μυστικῶν τὸ ὄνομα τῆς *Κόμης τῆς Βερενίκης* καὶ τοῦ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* ζητεῖ τάρχιὰ τοῦ *Ἄριελ* —ἡ *Πυκνόφυλλος Δρῦς* ἀσπάζεται τὴν *Βουλλοκέταν* καὶ τὸ *Θαλασσινὸ Λουλούδι*, καὶ ζητεῖ τάρχιὰ των· —ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ*, *πάντας μέλη* τῆς «Ἐρεύνης»· — ἡ *Νεροχελώνη* ἀσπάζεται τὴν *Θαλασσοπόδλαν* καὶ ζητεῖ τάρχιὰ καὶ τὴν διαμονήν της.— Ὀλίγαι παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀνθαλουσία* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μπουντεντσὲ* (γαλλιστί) — ὁ *Χρυσορρίας Πακτωλὸς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Γουλιέλμον Τέλλον*· — ἡ *Βλαχοπούλα* μὲ τὴν *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· — ὁ *Ἰωάννης Σκληρὸς* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — ὁ *Πειρασμένος Καρχαρίας* μὲ τὸν *Βρύχον τῆς Νεραμπάτοβας* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν*· — ἡ *Χιονοσκέπης Δίρφη* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Λεχωτίτικο Κεράσι* καὶ *Χιονοβλέπον Περιστεράν*· — ἡ *Βλιχρινὴς Φιλία* μὲ τὸν *Ζουρλομανδύαν*, *Ἑλληνικὸν Ἔθαφος* καὶ *Κατσαρομάλλα*· — ὁ *Μαῦρος τῆς Βενετίας* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*· — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Θησέα Λιβέριον*· — ὁ *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος* μὲ τὸν *Ἀλκιβιάδην Μ. Κορέν*, *Πηνελόπην Κλωμένους* καὶ *Χρυσίναν Δεσύλλα*· — τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*, *Ἀγκάθι* καὶ *Ἀδελφὰς Ραζικόπικα*· — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καισίαν* καὶ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*· — ἡ *Ρουμπίνα Ν. Ζαρμπᾶ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ὁ *Ἀρλεκῖνος* μὲ τὸν *Ἀντάρτην*· — ὁ *Ἥμερος Περιστερὰ* μὲ τὴν *Βασίλισσαν Μαργώ*, *Σμυρνηοπούλαν* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*· — ὁ *Ἐλπίνωρ* μὲ τὸ *Εὐῶδες Ἴον*, *Ἀέγαγρον* καὶ *Ἀγκάθι*· — ὁ *Κρῖνος τοῦ Κάμπου* μὲ τὴν *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*· — τὸ *Φύρδην Μίγδην* μὲ τὴν *Εὐδοξίαν Βαρδακίδου*· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* καὶ *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου*· — ἡ *Σφίγξ τῶν Πάγων* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Κύδρον* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Δίχρωμον Φουδίαν* (ἡ ὁποία τὴν ἀγάπην της ἀποδεικνύει πάντοτε δι' ἔργων, καὶ ἀφ' οὗ ἐψήφισεν ἐκ τῶν πρώτων τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, τώρα μοῦ ἐγράφει τρεῖς συνδρομητὰς ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ξεσπαθώνῃ· εὐγὲ της!) *Ἑλληνοπούλαν*, *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (κ' ἐγὼ χαίρω νὰ κούω ὅτι προσδεύει τὸ *Χριστουγεννιάτικο Δενδράκι*·) *Φιλοπάτριδα* Ἰάδα (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν «Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων», ἐλπίζει δὲ ὅτι οἱ ἐρετεινοὶ θὰ σοῦ ἀρέσουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς περυσινούς.) *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς*, *Ὠρίωνα* (ὦ, ναί· ὅλοι ἐνθυμοῦνται κατόπι μὲ πόθον τὴν μαθητικήν των ζωήν· εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἐποχή, αἱ ὡραιότεραι ἀναμνήσεις·) *Ἀταβύριον Ρόδου* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα·) *Ρεγολέτον* (ἔχει καλῶς·) *Κίχλην*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Κουρασμένον Ὁδοιπόρον* (εἰς τὰ τετράδια δύνασαι νὰ ἐσωκλείῃς ἀνάλογον αἰγυπτιακὸν γραμματόσημον· εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ μακρὰ σιωπή σου δὲν προῆλθεν ἀπὸ ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος·) *Θησέα Δ. Λιβέριον* (πραγματικῶς, πολὺ καλοὺς καὶ θερμοὺς φίλους μοῦ ἐσύστησες· τὸ ἐνίησα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς των·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συμπαθητικωτάτας ἐκφράσεις καὶ διὰ τὰ πρώτης τάξεως Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μοῦ στέλλεις· δὲν μοῦ λὲς ὅμως ἕνα πρᾶγμα: μὲ ἄλλου χέρι μοῦ γράφεις, ἢ μήπως ὁ χαρακτὴρ σου ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν τοῦ *Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ*;) *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* (ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος» ὁ ὁποῖος τόσον σ' ἐμάγευσε, θὰ διαρκέσῃ ὅλην τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν καὶ ἴσως περισσότερον· κατόπι θὰ τὸν διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα, ἐπίσης ἔξοχον·) *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, (πολὺ ἐλυπήθην ποὺ ὑπέφερες ἀκόμη ἀπὸ τὸ πόδι σου· τὸ νέον ψευδώνυμον εἶνε ἐλεύθερον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ὀφείλεις μαζὶ μὲ τὴν πρότασιν τῆς ἀλλαγῆς, νὰ στείλῃς καὶ 1 δραχμήν·) *Ἑλληνικὸν Ἔθαφος* (διὰ τὰς Ἀσκήσεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ·) *Πυκνόφυλλον Δρῦν* (σίλησέ μου καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν·) *Τριφύλλι* (ὄχι· τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλην, ἑπομένως δύνασαι νὰ στείλῃς τετράδιον·) *Λαϊκαρὼ Κοντοσταύλου* (εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι σοῦ ἐπροξένησα τόσην χαρὰν καὶ παραγορίαν· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀντάξῃς καὶ σὺ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς·) *Αὐγερινὸν* ([Ε] διὰ τὰς γλαφυρὰς ἐντυπώσεις·) *Παπαρούναν τοῦ Τσομαγιοῦ*, *Ψάλτην τῶν Λασῶν* (εἶδες βέβαια, ὅτι σοῦ τὸ ἐνέκρινα·) *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον κολακευτικὰς ἐκφράσεις· γράψε μου τἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν, διὰ νὰ χαρῶ·) *Τέρινθα* (δεκτὸν ἐκεῖνο ποῦ ξεύρεις... ὁ κ. Φαίδων καὶ ὁ Μπάμπα - Γιάννης σ' εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἐρυθρὰν Κομβέλιαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· μ' ἐτρόμαξες πολὺ μὲ τὸ πόδι σου, ἀλλὰ συνῆλθα ἅμα εἶδα ὅτι εἶνε καλλίτερα καὶ ὅτι γρήγορα θὰ σου περάσῃ ἐντελῶς· πρόσεχε νὰ μὴ τὸ κουράζῃς· τὸ πόδι θέλει ἀνάπαυσιν·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιευθῇ ἡ πρότασις σου περὶ ἀλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μὲ τὸν Α. Στουδίτην· ὅταν δὲ δεχθῇ καὶ τῷ στείλῃς τετράδιον, τότε τῷ διαβιβάζεις καὶ τὴν αἴτησιν τῆς *Χαλκιδίδος* περὶ ἀνταλλαγῆς Δελταρίων διὰ τὴν Συλλογήν·) *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* (συμπεριλήφθησαν, μὲ τὴν εὐχήν... νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα·) *Ἕνα Λιωτάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (λαμπρὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Ζωγράφον Παρράσιον* (ἀπήντησα ἰδιαιτέρως· χρωματισταὶ εἰκόνες δι' ἑλληνικὸν περιοδικὸν εἶνε δαπάνη ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του·) *Φύλλον Τριανταφύλλου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰανουαρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Μαρτίου.

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωνται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

66. Λεξιγρίφος.

Ζῶον μέγα βασιλέως ἔφαγε τὸν πόδα μόνον,
Κ' ἐγεννήθη ἐκ τῶν δύο τέρας τι τῶν πάλαι χρόνων

Βσταλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

67. Μεταγραμματισμός.

Βάλε δέλτα ἀντὶ τοῦ μῦ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸν ἀρχαῖο βασιλιὰ
Μὲ μιὰ φουσκωτὴ κοιλιά.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

68. Ἀναγραμματισμός.

Ἐγὼ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς τὴν ἄνοιξιν σκεπάζω.
Ἀναγραμματιζόμενον, εἰς σπλάγχνον σου στα-
[λάζω

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος [Ε]

69. Τονόγριφος.

Ἐν τῶν πτηνῶν, ὦ φίλοι, προπαροξυτονίζω.
Καὶ τύραννον ἀρχαῖον ἀμέσως σχηματίζω.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

70. Παραλληλόγραμμον.

Κ ★ ★ Η	Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ἐννέα τὸ ὅλον λέξεις, ἤτοι τέσσαρες ὁριζοντίως καὶ πέντε καθέτως
Σ ★ ★ Δ	
Ν ★ ★ Α	
Ρ ★ ★ Η	

Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

71—75. Λογοπαίγνια.

1.—Ἡμεῖς ζῶμεν;-Ὄχι, εἶνε λάθος.-Ἀλλά;...

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

2.—Ποῖον εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ κολύ;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σόφε κ' Ελα [Ε]

3.—Ποῖον μέλος τοῦ σώματος εἶνε φαιδρόν;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δορου Πιττακοῦ [Ε]

74. — Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

ΝΕΓΑΓΗ
ΝΟΡΘΕΑ
ΟΣΙΕΣΥ
ΟΛΛΟΠΑ
ΣΣΩΛΓΗ

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δορου Πιττακοῦ [Ε]

75—79. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ πυραμίδος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, αἵτινες κατὰ σειρὰν (τῆς πρώτης τιθεμένης καθέτως) νὰ ποτελέσουν Πυραμίδα:

τρίτος, ρέων, τρόπος, ἀρκτικός, πειρατικός.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σόφε κ' Ελα [ΕΕ]

80. Μεσοστιχίς.

Τὸ πρῶτον ἀσφαλέστατα θὰ εὕρῃς εἰς τὰ πλοῖα,
Τὸ ἄλλο γεωγραφικὰ συνέγραψε βιβλία,
Τὸ τρίτον ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωγραφικὴν
Καὶ ποταμὸς τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικήν.
Ἂν τὰ μεσαῖα ὅλων των στοιχεῖα συνενώσῃς,
Πτηνόν τι ποικιλόπτερον εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος [Ε]

81. Φωνηεντόλιπον

πστ - κ - μ - ρν

Εστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

82 Γρίφος

```
      3
   3     3
3     1     3   οἴας οἴας οἴας  εἶχεν  1899,1900.
   3     3      οἴας οἴας οἴας   ἀρ
      3
```

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μανουγανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 46 καὶ 47 φύλλου.

635. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, δίς). — 636. Τράγας—Τόγος.—637. Λέγω-γελῶ.

638. ΓΑΔΑ	639. Α.	Δ Σ
ΑΙΩΝ		ΚΡΑΜΑ
ΑΩΒΗ		ΙΡΡΒΙ
ΑΝΗΡ		ΑΜΦΙΣΣΑ
		ΩΝΣΤΙ
		ΝΗΣΣΑ
		Α Δ Σ

640. Μεταξοσκωληκοτροφεῖον.—641—642. 1, Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα ζευγάρι πόδια, αὐτιὰ καὶ μάτια. 2, Τὸ ῥάσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ.— 643. Διπλόνων τὸν τάπητα καὶ προχωρῶν ἴως οὗ φθάσῃ τὸ πορτοκάλλιον.—644. Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: *Ἔαρ*, *Ρόμβος*, *Μῆδος*, *Κάσος*, *Ἴνα*, *Λοιμός*, *Ρητῶς*. Ἀναγραμματιζόμεναι δὲ σχηματίζουν τὴν Ἀκροστιχίδα: ΡΟΔΑΝΟΣ (Ρέα, Ὅμβρος, Δῆμος, Ἀσκός, Ναί, Ὅμιλος, Σωτήρ.) —645. Τὰ καλὰ κόπιες κτῶνται.—646. Εἰς μέγα κακὸν μέγα φάρμακον.

---

647. Μυσία (μῦς, ἴα.) — 648. Πάρος (πᾶ' φῶς.)—649. Πένδαρος-Μίνδαρος.—650. Τὸ μέλισσι.—651. ΚΑΜΗΛΟΣ (ἄλσος, μάλα, ἥλος' λάκκος, ὁμαλός, σάλος.) — 652. Ὅταν εἶν' ἐπιτυχής.—653—654. 1, Κῶων, κῶν, Ἴων' ὤν, ὡς, ἐς, ἔα, ἔλα, γέλα, γάλα γάτα. 2, Βάρος Πάρος, πόρος, πόλος, πῖλος, πῶλος. - 655.-659· Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς σω, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ὀπίσω, σώρος, Ἀσωπός, σῶμα, σῶος —660. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ (ΛΑμία, ΜΑΡσύας, ΤΙβερις, ΝΟΣφι.) 661. Ἴν' ἀγαπᾶται τις ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπαραίτητον εἶνε νὰ τοὺς ἀγαπᾷ.—662. Πᾶν τὸ λάμπον οὐκ ἔσται χρυσός.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.